

योएलको पुस्तक र लाओदिकीय सातौँ-दिनको एडभेन्टिस्ट मण्डली - चवालीस नम्बर

Jeff Pippenger

2026-02-10

संख्या चवालीस

१८४४ मा, सातौँ-दिनको शबाथसम्बन्धी सिद्धान्त उद्घाटित गरियो, र त्यसपछि जब सिस्टर ह्याइटले करारको सन्दूकभित्र हेर्नुभयो, तब त्यसलाई उहाँमाथि विशेष रूपमा जोड दिइयो। उहाँले यो पनि अभिलेख गर्नुभयो कि अन्तिम दिनहरूमा अवतारसम्बन्धी सिद्धान्तमा पनि उही स्वर्गीय जोड थियो। सातौँ-दिनको शबाथले, प्रतिरूपात्मक प्रायश्चित्तको दिन आरम्भ हुँदा सन्दूकबाट आएको विशेष ज्योतिलाई जनाउँछ, र सातौँ-वर्षको शबाथले प्रतिरूपात्मक प्रायश्चित्तको दिन आफ्नो निष्कर्षमा पुग्दा सन्दूकबाट आएको विशेष ज्योतिलाई जनाउँछ।

अवतारसम्बन्धी सिद्धान्तलाई लैव्यव्यवस्था तेइसको अन्तिम पवित्र सभामा प्रतिरूपित गरिएको छ; यो सातौँ-दिनको विश्रामदिनको ओमेगा हो, जुन लैव्यव्यवस्था तेइसको आरम्भमा रहेको पहिलो पवित्र सभा हो। त्यो पहिलो विश्रामदिनले परमेश्वरको सृष्टिशक्ति प्रतिनिधित्व गर्दछ र अन्तिम विश्रामदिनले उहाँको पुनःसृष्टिशक्ति प्रतिनिधित्व गर्दछ। त्यो पहिलो विश्रामदिन “23” सङ्ख्याद्वारा र अन्तिम “252” सङ्ख्याद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएको छ।

ती दुई प्रतीकहरू लेवीय व्यवस्था अध्याय तेइसका दुवै छेउका आधारचिन्हहरू हुन्, र तिनै मिलराइट इतिहासका पनि दुवै छेउका आधारचिन्हहरू हुन्। १७९८ इसाएलको उत्तरी राज्यविरुद्धका २,५२० वर्षहरूको परिपूर्ति थियो, र २,३०० वर्षहरू अक्टोबर २२, १८४४ मा परिपूर्ण भए। जब सिस्टर ह्याइटलाई पवित्रस्थानभित्र लगियो र उहाँले दश आज्ञाहरूमाथि दृष्टि गर्नुभयो, तब उहाँले परमेश्वरका अन्तिम-दिनका जनहरूको प्रतीकात्मक प्रतिनिधित्व गरिरहनुभएको थियो, जसले ख्रीष्टलाई उहाँले आफ्नो मेलमिलापको कार्य समाप्त गरिरहनुभएको बेला महापवित्र स्थानसम्म पछ्याउँछन्। मन्दिरको परीक्षा भनेको थुमालाई उहाँ जहाँजहाँ जानुहुन्छ त्यहीँत्यहीँ पछ्याउने परीक्षाचाहिँ हो।

यीहरू ती हुन्, जो स्त्रीहरूसँग अपवित्र भएनन्; किनकि तिनीहरू कुमारीहरू हुन्। यीहरू ती हुन्, जो थुमा जहाँजहाँ जानुहुन्छ, उहाँकै पछि लाग्छन्। यीहरू मानिसहरूका बीचबाट छुटकारा पाएका हुन्, परमेश्वर र थुमाका निम्ति पहिलो फल भएर। प्रकाश 14:4

अगमवक्ताको हैसियतमा बहिनी ह्याइटले आरम्भमा विश्वासद्वारा परमपवित्र स्थानमा प्रवेश गर्ने विश्वासीहरूको चित्रण गरिरहेकी थिइन्, र त्यसो गर्दै उनले अन्तमा विश्वासद्वारा परमपवित्र स्थानमा प्रवेश गरी त्यसपछि सन्दूकभित्र दृष्टि गाड्ने विश्वासीहरूको एउटा नमुना प्रस्तुत गरिरहेकी थिइन्। त्यहाँ प्रकाशमा तिनीहरूले जे देख्छन्, त्यो अवतारको सिद्धान्त हो, अर्थात् at-one-ment को समापन। तिनीहरूले सन्दूकलाई ढाक्ने दुई केरूबहरू देख्छन्, जसले सृष्टि र पुनः-सृष्टिका दुई शबाथहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। तिनीहरूले सन्दूकको एकातिर 252 र अर्कोतिर 23 देख्छन्, र सृष्टि तथा पुनः-सृष्टिसँगको सामञ्जस्यमा 23 ले मानवतासँग ईश्वरत्वको विवाहलाई प्रतिनिधित्व गर्छ भन्ने कुरा चिन्छन्; अनि 252 लाई तिनीहरूले ईश्वरत्वसँग संयुक्त भएको मानवमा एक मानवको रूपान्तरणको प्रतीकका रूपमा देख्छन्।

कृपाआसन हटाइनु हुँदैनथ्यो, त्यसैले सिस्टर ह्याइटले भित्र हेर्न पाउनु एउटा विशेष प्रकाश थियो, र भविष्यवाणीको दृष्टिले त्यो चित्रण उनले जिउँदै गरेका दिनहरूभन्दा पछिल्ला दिनहरूका लागि अझ बढी हो। हेर्दाहेर्दै हामी रूपान्तरित हुन्छौं। मन्दिरको परीक्षा भनेको ख्रीष्टले आफ्ना कुमारी जनहरूलाई चरण-दर-चरण आफ्नो मन्दिरभित्र अगुवाइ गर्नु हो। भविष्यवाणीसम्बन्धी सत्यहरूले मध्यरातको पुकारको सन्देशले उज्यालो पारेको मार्गका ती चरणहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्।

छयालीस वर्षको मिलराइट मन्दिर एउटा चरण हो।

“२३” को मानवीय मन्दिर (नर र नारी, उहाँले तिनीहरूलाई सृष्टि गर्नुभयो) एक चरण हो।

ख्रीष्टले आफ्नो मन्दिरलाई तीन दिनमा उठाउनु एउटा चरण हो।

भण्डारघर मलाकीको मन्दिर हो।

नेहेम्याहले तोबियाहद्वारा भएको अपवित्रीकरणबाट भण्डारगृहलाई शुद्ध पारे।

त्यही मन्दिरमा राजा योशियाको पुनर्जागरणको समयमा महायाजक हिल्कियाहले मोशाका लेखहरू फेला पारेका थिए।

अपवित्रीकरणबाट नेहेम्याहले शुद्ध पारेको मन्दिर नै उही मन्दिर हो, जसलाई Sister White ले उल्लेख गरेअनुसार ख्रीष्टले त्यसको “sacrilegious profanation” बाट दुई पटक शुद्ध पार्नुभयो।

मिलरको सपनाको कफिन एउटा पाइलो थियो।

एकपटक ख्रीष्टले आफ्ना विश्वासयोग्यहरूलाई परमपवित्र स्थानमा अगुवाइ गरिसकेपछि, उहाँले तिनीहरूलाई, जसरी बहिनी ह्वाइटद्वारा करारको सन्दूकतर्फ प्रतिनिधित्व गरिएको छ, सन्दूकतर्फ अगुवाइ गर्नुहुन्छ, कृपाआसन उठाउनुहुन्छ, र तिनीहरूलाई भित्र हेर्न दिनुहुन्छ। जब तिनीहरूले भित्र हेर्छन्, तब तिनीहरूले अवतारको सिद्धान्त र सातौँ-दिनको विश्रामदिन दुवै कोमल प्रभामण्डलले विभूषित देख्छन्। पङ्क्तिमाथि पङ्क्ति, “कोमल ज्योतिले विभूषित” भएका सिद्धान्तहरूलाई चिन्नेवालाहरू, विश्वासद्वारा परमपवित्र स्थानमा प्रवेश गरी सन्दूकभित्र हेर्दै बहिनी ह्वाइटसँग आफूलाई समरेखित गर्छन्।

प्राचीन अगमवक्ताहरूले आफूहरू बाँचेका दिनहरूको भन्दा अन्त्यकालका दिनहरूका निम्ति अझ विशिष्ट रूपमा बोले। जब ती प्राचीन अगमवक्ताहरू स्वयं साक्षीको अंश बन्छन्, तब तिनीहरूले अन्त्यकालमा भएका परमेश्वरका जनहरूको प्रतिनिधित्व गर्छन्, र अन्त्यकालमा भएका परमेश्वरका जनहरू नै एक लाख चवालीस हजार हुन्। सिस्टर ह्वाइट सम्भवतः सबैभन्दा महत्वपूर्ण प्राचीन अगमवक्ता हुन्, किनकि उहाँका सबै दृष्टान्तहरूले एक लाख चवालीस हजारको ओमेगा इतिहासको अल्फा इतिहासलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्। सबै अगमवक्ताहरूले शेष रहनेहरूलाई चित्रित गर्छन्, तर सिस्टर ह्वाइटले आरम्भिक इतिहासलाई पनि प्रतिनिधित्व गर्नुहुन्छ, जसको परिपूर्ति अन्तिम इतिहासमा—ठ्याक्कै अक्षरशः—हुन्छ।

आल्फा आधारभूत इतिहासमा, सिस्टर ह्वाइटलाई दर्शनमा स्वर्गीय पवित्रस्थानको अतिपवित्र स्थानमा लगिइन्। त्यहाँ पुगेपछि, वाचाको सन्दूकमाथिको कृपासन, जुन हटाइने होइन, उठाइयो, ताकि सिस्टर ह्वाइटले भित्र हेर्न सकून्, जहाँ उनले दस आज्ञाहरू देखिन्।

“परमपवित्र स्थानमा मैले एउटा करारको सन्दूक देखें; यसको माथि र छेउहरूमा अति शुद्ध सुन थियो। सन्दूकको प्रत्येक छेउमा एउटा सुन्दर करूब थियो, जसका पखेटाहरू त्यस माथि फैलिएका थिए। तिनीहरूका अनुहारहरू एकअर्कातर्फ फर्किएका थिए, र तिनीहरूले तलतिर हेर्दथे। ती स्वर्गदूतहरूका बीचमा सुनको एउटा धूपदान थियो। सन्दूकमाथि, जहाँ ती स्वर्गदूतहरू उभिएका थिए, अत्यन्त उज्ज्वल महिमा थियो, जो परमेश्वर वास गर्नुहुने सिंहासनजस्तो देखिन्थ्यो। येशू सन्दूकको छेउमा उभिनुभएको थियो, र जब सन्तहरूको प्रार्थना उहाँकहाँ माथि उक्तेर आउँथ्यो, धूपदानमा भएको धूपबाट धुवाँ उठ्थ्यो, र उहाँले धूपको धुवाँसँगै तिनीहरूको प्रार्थना आफ्ना पिताकहाँ चढाउनुहुन्थ्यो। सन्दूकभित्र मन्त्राले भरिएको सुनको भाँडो, कोपिला लागेको हारूनको लट्टी, र पुस्तकझैँ सँगै बन्द हुने ढुङ्गाका पट्टिहरू थिए। येशूले तिनीहरूलाई खोल्नुभयो, र मैले तिनमा परमेश्वरको आँलाले लेखिएका दश आज्ञाहरू देखें। एउटा पट्टिमा चारवटा थिए, र अर्कोमा छवटा। पहिलो पट्टिमा भएका चारवटा अरू छवटाभन्दा बढी चम्किरहेका थिए। तर चौथो, अर्थात् विश्रामदिनसम्बन्धी आज्ञा, ती सबैभन्दा माथि चम्किरहेको

थियो; किनकि विश्रामदिन परमेश्वरको पवित्र नाउँको आदरमा पालन गरिनका लागि अलग पारिएको थियो। पवित्र विश्रामदिन महिमामय देखिन्थ्यो—महिमाको एउटा प्रभामण्डल त्यसको चारैतिर थियो। मैले देखें कि विश्रामदिनको आज्ञा क्रूसमा कीलाले ठोकिएको थिएन। यदि त्यो ठोकिएको थियो भने, अरू नौ आज्ञाहरू पनि ठोकिएका थिए; र हामी चौथो आज्ञा तोड्न जत्तिकै सबैलाई पनि तोड्न स्वतन्त्र हुन्छौं। मैले देखें कि परमेश्वरले विश्रामदिन परिवर्तन गर्नुभएको छैन, किनकि उहाँ कहिल्यै परिवर्तन हुनुहुन्न। तर पोपले त्यसलाई हप्ताको सातौं दिनबाट पहिलो दिनमा परिवर्तन गरेको थियो; किनकि समय र व्यवस्था परिवर्तन गर्ने कार्य उसैले गर्ने थियो।”
Early Writings, 32.

सातौं-दिनको सब्बथसम्बन्धी सिद्धान्त फिलाडेल्फियाई मिलराइट आन्दोलनको रूपमा आरम्भ भई, त्यसपछि १८५६ मा लाओडिसियाई मिलराइट आन्दोलनमा, अनि १८६३ मा लाओडिसियाई सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट चर्चमा रूपान्तरित भएको मिलराइट आन्दोलनको आधारभूत इतिहासको अल्फा सिद्धान्त थियो। सिस्टर व्हाइटले पछिल्ला दिनहरूको इतिहासमा ओमेगा सिद्धान्तलाई पनि पहिचान गर्नुहुन्छ, जब एक लाख चौवालीस हजारको लाओडिसियाई आन्दोलन एक लाख चौवालीस हजारको फिलाडेल्फियाई आन्दोलनमा रूपान्तरित हुन्छ। अल्फा र ओमेगा ज्योतिहरू सातौं-दिनको सब्बथसम्बन्धी सिद्धान्त र देहधारणसम्बन्धी सिद्धान्तद्वारा प्रतिनिधित्व गरिएका छन्।

“जसले परमेश्वरसँग संगति राख्छन्, तिनीहरू धार्मिकताको सूर्यको ज्योतिमा हिँड्छन्। तिनीहरूले परमेश्वरको सामु आफ्नो मार्ग भ्रष्ट पारेर आफ्ना उद्धारकर्तालाई अपमानित गर्दैनन्। स्वर्गीय ज्योति तिनीहरूमाथि चम्कन्छ। जब तिनीहरू यस पृथ्वीको इतिहासको अन्त्यतिर नजिकिँदै जान्छन्, ख्रीष्टको विषयमा, तथा उहाँसँग सम्बन्धित भविष्यवाणीहरूको विषयमा, तिनीहरूको ज्ञान अत्यन्त बढ्दै जान्छ। परमेश्वरको दृष्टिमा तिनीहरूको मूल्य असीम छ; किनकि तिनीहरू उहाँका पुत्रसँग एकतामा छन्। तिनीहरूका लागि परमेश्वरको वचन अतुलनीय सौन्दर्य र मनोहरताले युक्त हुन्छ। तिनीहरूले यसको महत्त्व देख्छन्। सत्य तिनीहरूका निम्ति प्रकट गरिन्छ। देहधारणको सिद्धान्त कोमल प्रभाले आलोकित हुन्छ। तिनीहरूले देख्छन् कि धर्मशास्त्र त्यो कुज्जी हो, जसले सबै रहस्यहरू खोलेर सबै कठिनाइहरूको समाधान गर्छ। जसले ज्योति ग्रहण गर्न र ज्योतिमा हिँड्न अनिच्छा गरेका छन्, तिनीहरू ईश्वरभक्तिको रहस्य बुझ्न असमर्थ हुनेछन्; तर जसले क्रूस उठाउन र येशूको पछि लाग्न हिचकिचाएका छैनन्, तिनीहरूले परमेश्वरको ज्योतिमा ज्योति देख्नेछन्।” The Southern Watchman, April 4, 1905.

“अवतारसम्बन्धी सिद्धान्त” लाई “भक्तिको रहस्य” पनि भनिन्छ।

र कुनै विवादविना, भक्तिभावको रहस्य महान् छ: परमेश्वर देहमा प्रकट हुनुभयो, आत्मामा धर्मी ठहरिनुभयो, स्वर्गदूतहरूद्वारा देखिनुभयो, अन्यजातिहरूमाझ प्रचार गरिनुभयो, संसारमा विश्वास गरिनुभयो, र महिमामा माथि ग्रहण गरिनुभयो। १ तिमोथी ३:१६।

“रहस्य” अन्तिम पुस्तासम्म लुकाइएको हुन्छ, जब विश्वासीहरूले देख्छन् कि अवतारको सिद्धान्त सातौं-दिनको सब्बथको ओमेगा हो।

युगयुगान्तहरूदेखि र पुस्तौंपुस्तादेखि लुकाइएकै रहस्य पनि, अब उहाँका सन्तहरूलाई प्रकट गरिएको छ; तिनीहरूलाई परमेश्वरले जातिहरूका बीचमा यस रहस्यको महिमाको धन-वैभव के हो भनी प्रकट गर्न चाहनुभयो; अर्थात् तिमीहरूभित्र ख्रीष्ट, जो महिमाको आशा हुनुहुन्छ। कलस्सी १:२६, २७।

यो उपयुक्त छ कि “भेद” बारे बोल्ने पद कलस्सी १:२६ नै हो, जुन “लुकाइएर राखिएको थियो,” तर त्यो भेद अन्तिम दिनहरूमा “प्रकट गरिन्छ।” भविष्यवाणीको ज्योति तब प्रकट गरिन्छ जब भविष्यवाणीको मोहर खोल्निन्छ, जसरी दानियल १२ मा चित्रित गरिएको छ, जहाँ १,२६० दिनको अन्त्यमा, अन्त्यको समयमा, एउटा भविष्यवाणीको मोहर खोल्निन्छ। पुस्तौंपुस्तादेखि लुकाइएर राखिएको त्यो भविष्यवाणीको मोहर खोल्निन्छ, र त्यो भविष्यवाणी नै सत्य हो, जुन मोहर खोल्न आइतबारको व्यवस्थाको समयमा अन्यजातिहरूलाई प्रकट गरिने “महिमा” हो। त्यो भेद तिमीहरूभित्र ख्रीष्ट हुनु हो, जो महिमाको आशा हो, र यो सातौं तुरहीको निनाद हुने दिनहरूमा पूरा हुन्छ।

तर सातौँ स्वर्गदूतको आवाजका दिनहरूमा, जब उसले तुरही फुक्न थाल्नेछ, परमेश्वरको रहस्य पूरा हुनेछ, जसरी उहाँले आफ्ना सेवक अगमवक्ताहरूलाई घोषणा गर्नुभएको थियो। प्रकाश १०:७।

प्रकाशितवाक्य 10:7 मा प्रस्तुत गरिएअनुसार सातौँ स्वर्गदूतको स्वर सातौँ महिनाको दशौँ दिनमा सुनिन आरम्भ हुनु नै उपयुक्त थियो। सातौँ स्वर्गदूतलाई तेस्रो हायको रूपमा पनि प्रस्तुत गरिएको छ, र पहिलो दुई हाय इस्लाम थिए; यसरी तेस्रो हाय इस्लाम हो भन्ने कुराका लागि दुई साक्षी प्रदान गरिएका छन्। इस्लामको तुरही बजिरहेको बेला परमेश्वरको रहस्य समाप्त हुन्छ।

सातौँ तुरहीको इतिहासमा अवतारको सिद्धान्त—जो तिमीहरूभित्रको ख्रीष्टको रहस्य हो, वा ख्रीष्टले मानव शरीर धारण गर्नुहुँदा प्रकट भएझैं दैवीत्व र मानवत्वको संयोजन हो—एक लाख चवालीस हजारमध्ये पर्ने अभिलाषीहरूलाई तिनीहरूसँग परमपवित्र स्थानमा प्रवेश गर्न आवश्यक तेल र विश्वास छ कि छैन भनी जाँच गरिनेछ। यदि तिनीहरू हिचकिचाउँछन् भने तिनीहरूमाथि अन्धकार छाउँछ; यदि तिनीहरू थुमालाई उहाँ जहाँजहाँ जानुहुन्छ त्यहीँ पछ्याउँछन् भने, तिनीहरूलाई सन्दूकभित्र हेर्न अगुवाइ गरिनेछ। सन्दूकमा तिनीहरूले सातौँ-दिनको विश्रामदिनको सिद्धान्त र अवतारको सिद्धान्त भेट्नुपर्नेछ।

यी दुई सिद्धान्तहरू जति नै महत्त्वपूर्ण भए तापनि, म जसमा ध्यान केन्द्रित गरिरहेको छु त्यो अल्फा र ओमेगा प्रकाशहरू होइन, तर अगमवक्त्रीले परमेश्वरका जनहरू स्वर्गीय पवित्रस्थानभित्र प्रवेश गर्दै र वाचाको सन्दूकभित्र हेर्दै गरेको चित्रण गर्नुभएको कुरा हो। अन्तिम दिनहरूमा, एक लाख चौवालीस हजारको इतिहासमा यस्तो एउटा बिन्दु अवश्य हुनुपर्छ, जहाँ एक लाख चौवालीस हजारलाई खोलिएको सन्दूकमाथि दृष्टि लगाउन परमपवित्र स्थानमा लगिन्छ।

यदि तपाईंमा यो विश्वास छ कि अगमवक्ताहरूले अन्तिम दिनहरूमा परमेश्वरका जनहरूलाई चित्रण गर्छन्, साथै यो विश्वास पनि छ कि सिस्टर ह्वाइट बाइबलका प्रत्येक अन्य अगमवक्ताजस्तिकै, प्रत्येक दृष्टिले, प्रेरित हुनुहुन्थ्यो—तब मैले भर्खरै प्रस्तुत गरेको अनुप्रयोग सत्य हो भनी स्वीकार गरिनुपर्छ। एक लाख चौवालीस हजारले, सिस्टर ह्वाइटले भनेझैं, २२ अक्टोबर १८४४ मा विश्वासयोग्यहरूले गरेझैं, विश्वासद्वारा ख्रीष्टलाई पछ्याउँदै परमपवित्र स्थानभित्र प्रवेश गर्नुपर्छ। त्यहाँ त्यसबेला दुई वर्ग प्रकट भए: विश्वासद्वारा भित्र प्रवेश गर्न अस्वीकार गर्नेहरू, र प्रवेश गर्नेहरू।

“मलाई ख्रीष्टको पहिलो आगमनको घोषणातर्फ पुनः ध्यानाकर्षित गराइयो। यूहन्नालाई एलियाको आत्मा र शक्तिमा येशूको मार्ग तयार पार्न पठाइएको थियो। यूहन्नाको साक्ष्यलाई अस्वीकार गर्नेहरू येशूका शिक्षाहरूबाट लाभान्वित भएनन्। उहाँको आगमनको पूर्वघोषणा गर्ने सन्देशप्रतिको तिनीहरूको विरोधले तिनीहरूलाई त्यस्तो अवस्थामा पुर्‍यायो जहाँ उहाँ मसीह हुनुहुन्थ्यो भन्ने सबैभन्दा बलियो प्रमाण पनि तिनीहरूले सहजै ग्रहण गर्न सकेनन्। शैतानले यूहन्नाको सन्देशलाई अस्वीकार गर्नेहरूलाई अझ अगाडि बढाउँदै ख्रीष्टलाई अस्वीकार गर्न र क्रूसमा चढाउन प्रेरित गर्‍यो। यसो गर्दा तिनीहरूले आफूलाई त्यस्तो अवस्थामा राखे जहाँ पिन्तिकोसको दिनको त्यो आशिष, जसले तिनीहरूलाई स्वर्गीय पवित्रस्थानमा प्रवेश गर्ने मार्ग सिकाउने थियो, तिनीहरूले प्राप्त गर्न सकेनन्। मन्दिरको पर्दा च्यातिनुले यहूदी बलिदानहरू र विधिहरू अबदेखि स्वीकार गरिने छैनन् भन्ने देखायो। महान् बलिदान अर्पण गरिसकिएको थियो र स्वीकार पनि गरिएको थियो, र पिन्तिकोसको दिन ओर्लिएको पवित्र आत्माले चेलाहरूका मनलाई पार्थिव पवित्रस्थानबाट स्वर्गीय पवित्रस्थानतर्फ लग्यो, जहाँ येशू आफ्नै रगतद्वारा प्रवेश गर्नुभएको थियो, ताकि उहाँले आफ्ना चेलाहरूमाथि आफ्नो प्रायश्चित्तका लाभहरू बर्साउन सकून्। तर यहूदीहरू पूर्ण अन्धकारमा छोडिए। तिनीहरूले मुक्तिको योजनामाथि पाउन सक्ने सबै प्रकाश गुमाए, र अझै पनि आफ्ना निष्फल बलिदानहरू र भेटीहरूमै भरोसा गरिरहे। स्वर्गीय पवित्रस्थानले पार्थिव पवित्रस्थानको स्थान लिइसकेको थियो, तापनि तिनीहरूलाई यस परिवर्तनको कुनै ज्ञान थिएन। त्यसकारण पवित्रस्थानमा ख्रीष्टको मध्यस्थताबाट तिनीहरूले कुनै लाभ पाउन सकेनन्।”

“ख्रीष्टलाई अस्वीकार गरेर क्रूसमा टाँग्ने यहूदीहरूको चालप्रति धेरै जनाले भयका साथ हेर्छन्; र उहाँमाथि गरिएको लज्जाजनक दुर्व्यवहारको इतिहास पढ्दा, उनीहरू आफूले उहाँलाई प्रेम गर्छौं भनी ठान्छन्, र पतरसले झैं उहाँलाई इन्कार गर्नेथिएनौं, वा यहूदीहरूले झैं उहाँलाई क्रूसमा टाँग्नेथिएनौं भनी सोच्दछन्। तर सबैको हृदय

जाँचुहुने परमेश्वरले उनीहरूले येशूप्रति अनुभव गरेको दाबी गरेको त्यो प्रेमलाई परीक्षामा ल्याउनुभएको छ। पहिलो स्वर्गदूतको सन्देशको ग्रहणलाई सारा स्वर्गले अत्यन्त गहिरो चासोका साथ हेरिरहेको थियो। तर येशूलाई प्रेम गर्छौं भनी दाबी गर्ने, र क्रूसको कथा पढ्दा आँसु बगाउने धेरै जनाले उहाँको आगमनको शुभ समाचारलाई उपहास गरे। आनन्दसाथ सन्देश ग्रहण गर्नुको सट्टा, उनीहरूले त्यसलाई भ्रम हो भनी घोषणा गरे। उहाँको प्रकट हुनुलाई प्रेम गर्नेहरूलाई उनीहरूले घृणा गरे र तिनीहरूलाई मण्डलीहरूबाट बाहिर निकाले। पहिलो सन्देशलाई अस्वीकार गर्नेहरू दोस्रोबाट लाभान्वित हुन सकेनन्; न त मध्यरातको पुकारबाट नै उनीहरू लाभान्वित भए, जुन तिनीहरूलाई विश्वासद्वारा येशूसँगै स्वर्गीय पवित्रस्थानको परमपवित्र स्थानमा प्रवेश गर्न तयार पार्नका लागि थियो। अनि अधिल्ला दुई सन्देशलाई अस्वीकार गरेर, उनीहरूले आफ्नो समझलाई यति अन्धकारमय तुल्याएका छन् कि तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशमा, जसले परमपवित्र स्थानतर्फको मार्ग देखाउँछ, कुनै ज्योति देख्न सक्दैनन्। मैले देखें कि जसरी यहूदीहरूले येशूलाई क्रूसमा टाँगे, त्यसरी नै नामधारी मण्डलीहरूले यी सन्देशहरूलाई क्रूसमा टाँगेका छन्, र यसकारण तिनीहरूलाई परमपवित्र स्थानतर्फको मार्गको कुनै ज्ञान छैन, र त्यहाँ येशूको मध्यस्थताबाट तिनीहरू लाभान्वित हुन सक्दैनन्। आफ्ना निष्फल बलिहरू चढाउने यहूदीहरूझैँ, उनीहरूले पनि येशूले छोडिसक्नुभएको कक्षतर्फ आफ्ना निष्फल प्रार्थनाहरू चढाउँछन्; र यस छलमा प्रसन्न भएको शैतानले धार्मिक स्वरूप धारण गर्छ, र यी दाबी गर्ने ख्रीष्टियनहरूको मनलाई आफ्नैतर्फ डोर्काउँछ, र आफ्नो शक्ति, आफ्ना चिन्हहरू, र झूटा अचम्मका कार्यहरूद्वारा तिनीहरूलाई आफ्नो पासोमा कस्सेर बाँध्न कार्य गर्दछ।”

Early Writings, 259-261.

सिस्टर ह्याइटले यूहन्ना बप्टिस्मा दिने र ख्रीष्टको इतिहासमा भएको क्रमिक परीक्षण-प्रक्रियालाई, जसको अन्त्य यहूदीहरू पूर्ण अन्धकारमा पुगेर भयो, मिलेराइटहरूको समयमा भएको त्यही इतिहासलाई दृष्टान्त दिनका लागि पहिचान गर्नुहुन्छ; जो सिस्टर ह्याइटको अल्फा इतिहास हो, अर्थात् अन्त्यका दिनहरूको प्राचीन भविष्यवक्त्री। प्रारम्भमा जीवन वा मृत्युको परीक्षा परमपवित्र स्थानभित्र प्रवेश गर्ने वा त्यसो गर्न अस्वीकार गर्ने कुरामाथि थियो। त्यसो गर्न अस्वीकार गर्दा मिलेराइट इतिहासका विद्रोहीहरूमाथि उही अन्धकार आयो, जुन ख्रीष्टको इतिहासमा विद्रोही यहूदीहरूमाथि आएको थियो।

येशूले सधैं कुनै कुराको अन्त्यलाई त्यसको आरम्भद्वारा चित्रित गर्नुहुन्छ; यसकारण, जब सिस्टर ह्याइटलाई अति-पवित्र स्थानमा लगियो र उनले खुला सन्दूकतर्फ दृष्टि लगाइन्, अक्टोबर २२, १८४४ को परीक्षासँगको सम्बन्धमा, यसले यो पहिचान गराउँछ कि एक लाख चौवालीस हजार जनालाई मेम्नाको पछि लागेर अति-पवित्र स्थानमा प्रवेश गर्ने वा पूर्ण अनन्त अन्धकारमा जाने विषयमा परीक्षा गरिनेछ। यो तथ्य यस्तो विश्वासमा आधारित छ जसले बुझ्दछ कि प्राचीन अगमवक्ताहरू आफैं लिखित गवाहीको अंश बन्न पुग्दा तिनीहरूले परमेश्वरका उत्तरकालीन जनहरूलाई चित्रित गरिरहेका हुन्छन्। सिस्टर ह्याइटले दुवै वर्गलाई चित्रित गर्छिन्।

“यस निराशाको अवस्थामा हुँदा मैले एउटा यस्तो सपना देखें जसले मेरो मनमा गहिरो प्रभाव पार्‍यो। मैले एउटा मन्दिर देखिरहेको सपना देखें, जहाँ धेरै मानिसहरू ओइरिइरहेका थिए। समयको अन्त्य हुँदा केवल त्यही मन्दिरमा शरण लिनेहरू मात्र उद्धार पाउनेथिए। बाहिर रहेका सबै जना सधैंका लागि नष्ट हुनेथिए। बाहिर रहेका ती भीडहरू, जो आफ्ना-आफ्ना बाटामा हिँडिरहेका थिए, मन्दिरभित्र प्रवेश गरिरहेका मानिसहरूलाई हेला र उपहास गर्थे, अनि तिनीहरूलाई भन्थे कि सुरक्षाको यो योजना एउटा चालाकीपूर्ण छल हो, र वास्तवमा टार्नुपर्ने कुनै खतरा नै छैन। तिनीहरूले कतिपयलाई पर्खालभित्र छिटो पस्नबाट रोक्नका लागि समातेसमेत।”

उपहास गरिने भयले, मैले भीड तितरबितर नहोउज्जेल, वा तिनीहरूको दृष्टिमा नपरी म भित्र प्रवेश गर्न सक्ज्जेल, पर्खनु नै उत्तम ठानें। तर संख्या घट्नुको सट्टा बढ्दै गयो, र धेरै ढिलो भइने डरले मैले हतारमा आफ्नो घर छोडेर र भीड छिचोली अघि बढें। मन्दिरसम्म पुग्ने मेरो व्याकुलतामा, मलाई चारैतिर घेरेको जनसमूह न मैले देखें, न त्यसको वास्ता नै गरें। भवनभित्र प्रवेश गर्दा, मैले देखें कि त्यो विशाल मन्दिर एउटै अपार स्तम्भले धानेको थियो, र त्यसमा चिराचिरा पारिएको र रगत बगिरहेको एउटा थुमा बाँधिएको थियो। त्यहाँ उपस्थित हामीलाई मानौं यो थाहा थियो कि यो थुमा हाम्रै खातिर च्यातिएको र कुटिएको थियो। मन्दिरभित्र प्रवेश गर्ने सबैले त्यसको सामु आउनु र आफ्ना पापहरू स्वीकार गर्नु अनिवार्य थियो।

“थुमाको ठीक अगाडि उचालिएका आसनहरू थिए, जसमा एक समूह अत्यन्त प्रसन्न देखिँदै बसेको थियो। स्वर्गको ज्योति तिनीहरूको अनुहारमा चम्किरहेको जस्तो देखिन्थ्यो, र तिनीहरूले परमेश्वरको प्रशंसा गर्दै आनन्दपूर्ण कृतज्ञताका गीतहरू गाउँथे, जो स्वर्गदूतहरूको संगीतजस्तै प्रतीत हुन्थे। यी तिनै हुन् जो थुमाकहाँ पहिले आएका थिए, आफ्ना पापहरू स्वीकार गरेका थिए, क्षमा प्राप्त गरेका थिए, र अब कुनै आनन्दमय घटनाको हर्षपूर्ण प्रतीक्षामा थिए।”

“मैले भवनभित्र प्रवेश गरिसकेपछि पनि ममाथि भय छायो, र यी मानिसहरूका सामु आफूलाई नम्र तुल्याउनैपर्ने लज्जाको अनुभूति भयो। तर म अघि बढ्न बाध्य भएको जस्तो लाग्यो, र थुमासामु अभिन स्तम्भ वरिपरि बिस्तारै आफ्नो बाटो बनाउँदै थिएँ, त्यत्तिकैमा तुरही बज्यो, मन्दिर काँप्यो, भेला भएका पवित्रजनहरूबाट विजयका जयध्वनिहरू उठे, एक भयावह ज्योतिले भवनलाई आलोकित गर्‍यो, त्यसपछि सबै कुरा घना अन्धकारमा परिणत भयो। ती आनन्दित सबै मानिसहरू त्यो ज्योतिसँगै हराइसकेका थिए, र म रातको निःशब्द विभीषिकामा एक्लै छोडिएको थिएँ। म मनको पीडामा ब्युँझिएँ र मैले केवल सपना देखिरहेको थिएँ भन्ने कुरा आफैलाई विश्वास दिलाउन मुस्किलले मात्र सकें। मलाई यस्तो लाग्यो कि मेरो विनाश निश्चित भइसकेको थियो, कि प्रभुको आत्मा मलाई छोडेर गइसकेको थियो, फेरि कहिल्यै नफर्कनका लागि।”

“यसको केही समयपछि मैले अर्को एउटा सपना देखें। म मानौँ गहिरो निराशामा मेरो अनुहार आफ्नै हातहरूमा लुकाएर यसरी मनन गरिरहेकी थिएँ: यदि येशू पृथ्वीमा हुनुहुन्थ्यो भने, म उहाँकहाँ जानेथिएँ, उहाँका चरणमा आफैलाई फालिदिनेथिएँ, र आफ्ना सबै दुःखहरू उहाँलाई बताउनेथिएँ। उहाँ मबाट विमुख हुनुहुनेथिएन, उहाँले ममाथि कृपा गर्नुहुनेथियो, र म उहाँलाई सधैं प्रेम गर्नेथिएँ र सेवा गर्नेथिएँ। त्यत्तिकैमा ढोका खुल्यो, र सुन्दर आकृति र मुखमुद्रायुक्त एक व्यक्ति भित्र प्रवेश गरे। उनले मप्रति करुणाभावले हेरेर भने: ‘के तिमी येशूलाई देख्न चाहन्छ्यौ? उहाँ यहाँ हुनुहुन्छ, र यदि तिमीले चाह्यौ भने उहाँलाई देख्न सक्छ्यौ। आफूसित भएको सबै कुरा लिएर मेरो पछि लाग।’”

मैले यो कुरा अवर्णनीय आनन्दका साथ सुनें, र हर्षित हुँदै आफ्ना सबै साना-साना सामग्रीहरू, प्रत्येक प्रिय वस्तु, समेटेर आफ्नो मार्गदर्शकको पछि लागें। उसले मलाई एउटा ठाडो र हेर्दा कमजोर देखिने भ्याडकहाँ पुर्‍यायो। जब मैले त्यसका खुड्किलाहरू उक्लन थालें, उसले मलाई माथितिर नै दृष्टि स्थिर राख्नु, नत्र चक्कर आएर म लड्न सक्नेछु भनी चेतावनी दियो। त्यो ठाडो उकालो चढिरहेका अरू धेरै जनाले पनि टुप्पोमा पुग्नुअघि नै पतन गरे।

“अन्ततः हामी अन्तिम सोपानमा पुग्यौं, र एउटा ढोकाको सामु उभियौं। यहाँ मेरा पथप्रदर्शकले मैले आफूसँग ल्याएका सबै वस्तुहरू त्याग्न मलाई निर्देशन दिए। मैले प्रसन्नतापूर्वक ती राखिदिँ; त्यसपछि उनले ढोका खोलिदिए र मलाई भित्र प्रवेश गर्न आज्ञा दिए। एकै क्षणमा म येशूको सामु उभिएको थिएँ। त्यो सुन्दर मुखमण्डललाई चित्र कुनै भ्रम हुन सक्दैनथ्यो। त्यो कृपालुता र महिमाको अभिव्यक्ति अरू कसैको हुन सक्दैनथ्यो। उहाँको दृष्टि ममाथि स्थिर हुँदा, उहाँ मेरा जीवनका प्रत्येक परिस्थिति तथा मेरा सबै अन्तरतम विचारहरू र भावनाहरूसँग परिचित हुनुहुन्छ भन्ने कुरा मैले तुरुन्तै बुझें।”

“म उहाँको दृष्टिबाट आफूलाई जोगाउन प्रयत्न गरिरहेकी थिएँ, किनकि उहाँका खोजी गर्ने आँखाहरू सहन म असमर्थ भएको अनुभूति गरिरहेकी थिएँ; तर उहाँ मुस्कानसहित नजिक आउनुभयो, र मेरो टाउकोमाथि आफ्नो हात राख्दै भन्नुभयो: ‘नडराऊ।’ उहाँको मधुर स्वरको ध्वनिले मेरो हृदयलाई यस्तो आनन्दले रोमाञ्चित तुल्यायो, जसको अनुभव यसअघि उसले कहिल्यै गरेको थिएन। म यति आनन्दित थिएँ कि एक शब्द पनि उच्चारण गर्न सकिनँ; तर भावनाले अभिभूत भएर उहाँका चरणहरूमा साष्टाङ्ग लडें। म त्यहाँ असहाय भई लडिरहेकी बेला, सौन्दर्य र महिमाका दृश्यहरू मेरो सामु हुँदै बिते, र मलाई स्वर्गको सुरक्षा र शान्तिसम्म पुगेझैं लाग्यो। अन्ततः मेरो शक्ति फर्कियो, र म उठें। येशूका प्रेमपूर्ण आँखाहरू अझै पनि ममाथि नै थिए, र उहाँको मुस्कानले मेरो प्राणलाई हर्षले परिपूर्ण तुल्यायो। उहाँको उपस्थितिले मलाई पवित्र श्रद्धा र अवर्णनीय प्रेमले भरिपूर्ण बनायो।”

“अब मेरा मार्गदर्शकले ढोका खोले, र हामी दुवै बाहिर निस्कियौं। उसले मलाई मैले बाहिर छोडेका सबै वस्तुहरू फेरि उठाउन भन्यो। यो गरिसकेपछि, उसले मलाई बाक्लो गरी बेरेर राखिएको हरियो डोरी दियो। उसले मलाई यो मेरो हृदयको नजिक राख्नु, र जब म येशूलाई देख्न चाहूँ, तब यसलाई मेरो काखबाट निकालेर सकेसम्म तन्काउन निर्देशन दियो। उसले मलाई यो पनि चेतावनी दियो कि यसलाई धेरै समयसम्म बेरिएको अवस्थामा नराख्नु, नत्र यो गाँठो पर्न गई सिधा पार्न कठिन हुनेछ। मैले त्यो डोरी आफ्नो हृदयको नजिक राखें र प्रभुको प्रशंसा गर्दै तथा मैले भेट्ने सबैलाई उनीहरूले येशू कहाँ पाउन सक्छन् भनी बताउँदै आनन्दित हुँदै साँघुरा सिँढीहरू ओर्लिँएँ। यस स्वप्नले मलाई आशा दियो। मेरो मनमा त्यो हरियो डोरीले विश्वासको प्रतिनिधित्व गर्‍यो, र परमेश्वरमाथि भरोसा गर्ने सौन्दर्य र सरलता मेरो प्राणमा उदाउन थाल्यो।” Testimonies, volume 1, 27-29.

१७ अगस्तमा सम्पन्न एक्सेटर शिविर-सभाको समाप्तिदेखि १८४४ को २२ अक्टोबरसम्म छयसट्टी दिन थिए। ती छयसट्टी दिनहरूले मध्यरात्रिको पुकारको घोषणा-अवधिलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, र दस कन्याहरूको दृष्टान्तको सन्दर्भमा त्यस बेला सन्देशको घोषणा गर्नेहरूले तेल भएकाहरूलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, र त्यस बेला सन्देशको घोषणा नगर्नेहरूले तेल थिएन।

दृष्टान्तमा विवाह ढिलाइको समयको प्रारम्भमै भयो। वैधानिक विवाह सम्पन्न भयो, र त्यसपछि सबैजना आ-आफ्नो घर फर्किए र वरका पिताले वैवाहिक सम्बन्धलाई पूर्णरूपमा स्थापित गर्न स्वीकार्य छ कि छैन भनी निर्णय गर्ने समयसम्म प्रतीक्षा गरे। पहिलो विवाह र मध्यरातको दोस्रो समारोहबीच भएको अविश्वासघातलाई व्यभिचार मानिन्थ्यो। ढिलाइको समय वरका पिताले केही समयसम्म वधूसँग के घट्छ भनी हेर्न परखनुमा आधारित थियो। के उनी गर्भवती थिइन्?

जब पिताले सबै कुरा ठीक छ भनी निर्णय गरे, तब मध्यरातको जुलूस आरम्भ हुन्थ्यो, र त्यो राति नै आरम्भ गरिन्थ्यो, ताकि पलिशतीनको दिनको दमनकारी गर्मीबाट बच्न सकियोस्। यही कारणले गर्दा, दृष्टान्तका कुमारीहरू अर्थात् वधूका परिचारिकाहरूलाई, विवाहतर्फको जुलूस अघि बढेको घोषणा गर्ने मध्यरातको पुकारको प्रतीक्षामा, आफ्नै लालटिन र तेलको आपूर्ति तयार राख्न आवश्यक थियो, किनकि त्यो राति हुनुपर्ने थियो। एक्सेटरमा मध्यरातको पुकार आयो, र या त जुलूसका लागि तिमीहरूले पर्याप्त तेल तयार थियो, या थिएन।

जब तिनीहरू एक्सेटरबाट सन्देश लिएर निस्किए, तब तिनीहरूले छाप लगाइएका एक जनसमूहको दृष्टान्त प्रस्तुत गरिरहेका थिए। कतिपयसँग २२ अक्टोबर, १८४४ मा विवाहमा प्रवेश गर्न पर्याप्त तेल थियो, र कतिपयसँग थिएन। ती छयसट्टी दिनहरूले त्यो समयावधिलाई प्रतिनिधित्व गर्छन्, जब परमेश्वरका जनहरूलाई आइतबारको व्यवस्थाको बन्द ढोकासम्मको लागि छाप लगाइन्छ। यदि तिनीहरूसँग तेलको उचित परिमाण थियो भने, तिनीहरू विश्वासद्वारा परमपवित्र स्थानमा प्रवेश गरे। सिस्टर ह्याइटले पछिल्ला दिनहरूमा परमेश्वरका जनहरू परमपवित्र स्थानमा प्रवेश गरिरहेको दृष्टान्त दिनुभएको थियो, र उहाँको अल्फा इतिहासमा विश्वासद्वारा परमपवित्र स्थानमा प्रवेश गर्नु जीवन वा मृत्युको परीक्षा थियो। पछिल्ला दिनहरूमा एक लाख चवालीस हजारलाई तिनीहरू विश्वासद्वारा परमपवित्र स्थानमा प्रवेश गर्नेछन् वा गर्नेछैनन् भन्ने विषयमा परीक्षा गरिनेछ। यो फेरि एकपटक जीवन वा मृत्युको परीक्षा हो।

हामी यी कुराहरूलाई अर्को लेखमा निरन्तरता दिनेछौं।

“मन्दिरको शुद्धीकरणमा येशूले आफू मसीहाको रूपमा आफ्नो मिशनको घोषणा गर्दै हुनुहुन्थ्यो, र आफ्नो कार्यमा प्रवेश गर्दै हुनुहुन्थ्यो। दिव्य उपस्थितिको निवासका लागि निर्माण गरिएको त्यो मन्दिर इस्राएलका लागि र संसारका लागि एक दृष्टान्तमूलक शिक्षाको रूपमा अभिप्रेत थियो। अनादिकालदेखि नै परमेश्वरको उद्देश्य यो थियो कि उज्ज्वल र पवित्र सेराफदेखि मनुष्यमात्रसम्म प्रत्येक सृष्ट प्राणी सृष्टिकर्ताको वासका लागि एक मन्दिर होस्। पापको कारणले मानवता परमेश्वरका लागि मन्दिर रहन छोड्यो। दुष्टताद्वारा अन्धकारमय र अशुद्ध बनाइएपछि मानिसको हृदयले अब दिव्य परमेश्वरको महिमा प्रकट गर्न सकेन। तर परमेश्वरका पुत्रको अवतारद्वारा स्वर्गको उद्देश्य पूरा हुन्छ। परमेश्वर मानवतामा वास गर्नुहुन्छ, र उद्धार गर्ने अनुग्रहद्वारा मानिसको हृदय फेरि उहाँकै मन्दिर बन्छ। यरूशलेमको मन्दिर प्रत्येक प्राणाका लागि खुला रहेको उच्च गन्तव्यको निरन्तर

साक्षी होस् भनी परमेश्वरले अभिप्राय गर्नुभएको थियो। तर यहूदीहरूले आफूहरूले यति धेरै गर्व गर्ने त्यस भवनको महत्त्व बुझेनन्। तिनीहरूले आफूलाई दिव्य आत्माका लागि पवित्र मन्दिरहरूका रूपमा समर्पण गरेनन्। अपवित्र व्यापारको कोलाहलले भरिएका यरूशलेमको मन्दिरका प्राङ्गणहरूले इन्द्रियासक्त वासना र अपवित्र विचारहरूको उपस्थितिले अशुद्ध बनाइएको हृदयको मन्दिरलाई अत्यन्त सत्य रूपमा प्रतिनिधित्व गर्दथे।”

“मन्दिरबाट संसारका खरिदकर्ता र विक्रेताहरूलाई निकाली शुद्ध पार्नुहुँदा, येशूले पापको अशुद्धताबाट—आत्मालाई भ्रष्ट पार्ने सांसारिक अभिलाषाहरू, स्वार्थी कामनाहरू, दुष्ट बानीहरूबाट—हृदयलाई शुद्ध पार्ने आफ्नो मिशनको घोषणा गर्नुभयो।—मलाकी 3:1-3 उद्धृत।” द डिजायर अफ एजेस, 161.

“अगमवक्ता भन्छन्, ‘मैले अर्को एउटा स्वर्गदूतलाई स्वर्गबाट ओर्लदै आएको देखें, जससँग महान् अधिकार थियो; र पृथ्वी उसको महिमाले उज्यालो भयो। अनि उसले बलियो स्वरमा प्रबल पुकार गर्दै भन्यो, महान् बाबेल पतित भयो, पतित भयो, र दुष्टात्माहरूको बासस्थान भएको छ’ (प्रकाश 18:1, 2)। यो उही सन्देश हो जो दोस्रो स्वर्गदूतद्वारा दिइएको थियो। बाबेल पतित भएको छ, ‘किनकि उसले सबै जातिहरूलाई आफ्नो व्यभिचारको क्रोधको मदिरा पिउन लगाएकी छ’ (प्रकाश 14:8)। त्यो मदिरा के हो?—उसका झूटा सिद्धान्तहरू। उसले चौथो आज्ञाको विश्रामदिनको सट्टा संसारलाई एउटा झूटो विश्रामदिन दिएको छ, र अदनमा शैतानले हव्वालाई पहिलो पटक भनेको झूट—आत्माको स्वाभाविक अमरताको शिक्षालाई—पुनः दोहोर्‍याएकी छ। धेरै समजातीय भ्रान्तिहरू उसले टाढाटाढासम्म फैलाएकी छ, ‘मानिसहरूका आज्ञाहरूलाई सिद्धान्तको रूपमा सिकाउँदै’ (मत्ती 15:9)।”

“जब येशूले आफ्नो सार्वजनिक सेवकाई आरम्भ गर्नुभयो, उहाँले मन्दिरलाई त्यसको धर्मनिन्दापूर्ण अपवित्रीकरणबाट शुद्ध पार्नुभयो। उहाँको सेवकाईका अन्तिम कार्यहरूमध्ये मन्दिरको दोस्रो शुद्धीकरण पनि एक थियो। त्यसरी नै, संसारलाई चेतावनी दिन गरिने अन्तिम कार्यमा, मण्डलीहरूलाई दुई भिन्न आह्वानहरू गरिन्छन्। दोस्रो स्वर्गदूतको सन्देश यस्तो छ, ‘बाबेल ढलेको छ, ढलेको छ, त्यो महान् सहर, किनभने त्यसले सबै जातिहरूलाई आफ्ना व्यभिचारको क्रोधको दाखमद्य पिउन लगाएको छ’ (प्रकाश 14:8)। अनि तेस्रो स्वर्गदूतको सन्देशको ठूलो पुकारमा स्वर्गबाट एउटा आवाज यसो भन्दै सुनिन्छ, ‘हे मेरा मानिसहरू हो, त्यसबाट बाहिर निस्क, ताकि तिमीहरू उसका पापहरूमा सहभागी नहोओ, र तिमीहरूले उसका विपत्तिहरू नपाओ। किनकि उसका पापहरू स्वर्गसम्म पुगेका छन्, र परमेश्वरले उसका अधर्महरू सम्झनुभएको छ’ (प्रकाश 18:4, 5)।”

Selected Messages, book 2, 118.